

GILLETTE: BILLED AFTER DEATH

FERDINANDO FREGA

GILLETTE: REIKNINGUR EFTIR DAUÐANN

The Art of Attraction · 07

Að deyja hafði aldrei orðið vandamál. Fyrir mann eins og mig var eina áhyggjuefnið val á stað, og ef mér hefði gefist það tækifæri hefði ég vafalaust valið þann besta: rúm konu sem ég þekkti ekki.

Að mínu mati voru það langbestu umskiptin milli þess sem við erum og þess sem við verðum, og alltaf með það í huga að taka með sér, sem heimanmund, appið fyrir unaðinn.

Ahahahahahah

Sex tilvik af dauðadái höfðu reynt og mistekist, með lífslíkum sem gefnar voru upp í grófum dráttum einhvers staðar á milli fjörutíu og átta klukkustunda og þrjátíu daga í mesta lagi. En þeir sem gerðu þessar spár voru oft læknar – þeir sem fá lyfseðlana sína greidda af opinberu heilbrigðisþjónustunni, og ekki bara þeir: líka sá sem fer í frí með hjákonunni sinni fyrir þóknanir sem faldar eru í markvissum lyfseðlum fyrir lyfjafyrirtæki – og aldrei, aldrei nokkurn tíma, raunveruleg spá frá sérfræðingi í veðurfræði.

Og í hvert sinn lá við rúmið – stundvís, og eftir því sem ég man alltaf sú sama, sama snið og litur, sömu smáatriði, engin loftgöt, eins og hún hefði verið sérsníðuð – líkkista með nafnspjaldi: FERDINANDO FREGA.

Enginn brosti, en hún stóð þar alltaf og beið, meðan stjórn helvítis ákvað hvort hagkvæmara væri að láta mig vera áfram á jörðinni, öllum til ama með gillettenarrative.com, eða leyfa mér að fara yfir á þann stað, án síma og án peninga, þar sem ég gæti búið til nýtt ALFHABETDEVIL sem hefði vafalaust líka sett núverandi snið þeirra úr jafnvægi.

Og þegar ljóst varð að ég átti að vera áfram á jörðinni kom einn daginn meira að segja reikningur útfararstofunnar, með þessari lýsingu í sundurliðun og kostnaðarliðum:

6 stopp líkbílsins;

Frátekning líkkistunnar;

Gerð með tvöfaldri skel, stærð XXL;

Átta líkmenn ráðnir í þrjátíu klukkustundir;

Viðhald og biðtími með viðbragðsstöðu;

Skattar og virðisaukaskattur.

Vextir og verðbætur.

Samtals: 3.500 evrur, greiðist með millifærslu innan 30 daga frá dagsetningu reiknings.

Gripinn af álögunum fór ég að athuga upplýsingar viðtakandans, sannfærður um að þetta væru mistök, en í staðinn fann ég mínar eigin, alveg réttar. Enginn vafi lék á: hinn dauði þurfti að borga fyrir hinn lifandi, og krafan var hafin yfir allan ágreining.

En enginn vissi að ég er einhver sem þú átt ekki von á. Kominn út af sjúkrahúsinu, í frítíma mínum og á langri

biðinni heima, sá ég um að hringja í útfararfyrtækið og þóttist vera sonur hins látna. Eftir að hafa varið til þess nokkrum tíma, einum brandara á eftir öðrum, og unnið samúð ritarans, bauð ég henni út að borða, og hún átti ekki í neinum vandræðum með að þiggja það. Ég var jú aðeins sonur hins látna.

Ég myndi sjá málið með eigin augum og skilja hvað gerist á eftir, þegar maður telst dauður samkvæmt skilgreiningu – en ég gæti sagt frá því lifandi. Það var það sem heillaði mig.

Ég sótti hana heim til hennar. Hún bar sterkt, sætt ilmvatn, þess konar sem segir taktu mig, ég er þín. Hún var um fertugt, ekki beinlínis í blóma æskunnar.

Ég var talsvert eldri, en í minni fjölskyldu hafði aldur alltaf verið skoðun, ekki staðreynd á fæðingarvottorði, og auk þess fer maður ekki í rúmið með nafnskírteinið sitt: það er fyrir kirkjuna, þegar maður giftir sig.

Eftir matinn mótmælti ég dauðareikningnum – ekki þjónustunni sjálfri, hún var heilög og hafin yfir ágreining, heldur gæðum hennar og tegund, sem hvorki hafði verið samið um né boðin: pöntunin hafði farið sjálfkrafa af stað. Greyið fann fyrir erfiðleikum augnabliksins og átti ekki annan kost en að bjóða mér afslátt. En hve mikinn?

Ég vildi ekki virðast ágengur – ég var jú hinn meinti látni – svo að ég frestaði fjárhagshliðinni til annars dags, og hún samþykkti það.

Þegar kom að því að borga matinn uppgötvaði ég, eins og fyrir töfra, að ég var ekki með veskið mitt, en hún var nógu góð og

elskuleg til að segja mér að hún myndi sjá um það, ekkert mál.
Ég man enn upphæðina: 169 evrur.

Þegar við fórum ók ég henni aftur heim og baðst afsökunar. Ég útskýrði að ég hefði týnt veskinu með öllum skilríkjunum mínum og að þetta kvöld yrði rómantíkin líka meðal týndra muna.

Hún brosti en sagði ekkert. Hún kinkaði kolli, eins og aðeins konur kunna.

Um klukkustund síðar sendi ég henni skilaboð um að ég hefði fundið það, og svo línurnar sem slógu hana:

Veistu, ég er sá sem reikningurinn var um.

Ég sagði þér að ég væri dauður.

Vandinn er að ég er enn á lífi, og ég held áfram að kosta fyrirtækið þitt peninga.

Evrurnar 169 eru sönnunin.

Treystu aldrei manni sem vill ekki deyja.

Ferdinando